

[Pürschel.]

hvad jeg vilde kalde lige midt i Prikken. Der er en hel Række af Punkter, hvor jeg synes, at Oversættelsen i alt Fald ikke svarer til det, jeg faar ud af at læse den franske Tekst. Det kan være, at det er mig, der tager fejl, jeg vil haabe det, men jeg har ganske vist mine Tvivl, og nu vil jeg gerne nævne et Par Eksempler.

Naar der f. Eks. i Artikel 7, 1ste Stykke, og Artikel 23, 1ste Stykke, staar, at det „vil blive overdraget“, maa jeg bemærke, at den rette Oversættelse er, at det „skal overdrages“. Thi naar man siger, „det vil blive overdraget“, vækkes der derved en urigtig Forestilling om, at noget andet Organ har noget med dette at gøre. Nej, det er Parterne selv, der skal overdrage, som efter Pagten er forpligtet til at overdrage.

Naar der i Artikel 11 bruges Ordet „Forhandling“, hvor den franske Tekst har „procédure contradictoire“, tror jeg heller ikke, dette er rigtigt. Jeg erkender, det er overmaade vanskeligt at oversætte; men det, den franske Tekst siger, er i Virkeligheden dette, at der skal finde Sted det, som vi Jurister kalder en kontradiktorisk Proces, og det er ogsaa det, der klart kommer til Udtryk i den engelske Tekst, hvor man, formodentlig ogsaa af Oversættelsesvanskeligheder, ligefrem siger, at begge Parter skal høres.

I Artikel 19 tales der om, at begge Parter kan gøre et eller andet. Jeg vilde foretrække at sige, at hver af Parterne kan gøre det, og jeg tror ogsaa, at den engelske Tekst paa dette Punkt siger nøjagtig det samme, og jeg finder nogen Støtte — og jeg er naturligvis glad ved at finde Støtte, naar jeg taler om Udenrigsministeriets Oversættelse — i dets egen Oversættelse af Artikel 27, hvor den tilsvarende franske Vending er oversat med „hver af Parterne“.

Endelig kan man, naar man læser Artikel 20, 3die Stykke — men det er nu en sproglig Bemærkning, der ikke har noget med Oversættelsen at gøre —, saaledes som Regelen gengives her, meget let faa det Indtryk, at naar en Sag har været forelagt til Forligsbehandling, og denne er sluttet uden Resultat, kan den ikke forelægges for den faste mellemfolkelige Domstol, idet det efter Affattelsen ikke er klart, at den sidste

Relativsætning gaar paa begge Tilfælde, angaar baade Forelæggelsen for den faste mellemfolkelige Domstol og Forelæggelsen for Voldgiftsret.

I den højtærede Ministers Redegørelse var der, forekom det mig, en Uklarhed. Ministeren sagde, at Akten gik ud paa, at alle Tvistigheder skal gaa til et Forligsnævn, og det er jo ogsaa de Ord, der staar i Artikel 1, men som det fremgaar af Artikel 20, er det jo ikke Meningen, at alle Tvistigheder skal gaa til et Forligsnævn. Forholdet er netop dette, at naar der er Tale om de retlige Spørgsmaal, saa kan man gaa lige til den mellemfolkelige Domstol, og da er Forhandlingen for et Forligsnævn kun fakultativ. Det er en af de Uklarheder, der findes i Pagten; jeg tror, jeg opfattede Ministeren rigtigt, men jeg tror, at vi i Virkeligheden er enige om dette Spørgsmaal.

Idet Regeringseksposé, der ledsager denne Akts Forelæggelse for det franske Deputeretkammer, er der gjort nogle Bemærkninger, som jeg synes, det kan være interessant at dvæle ved et Øjeblik, netop fordi der af den ærede socialdemokratiske Ordfører er gjort de Bemærkninger, der er gjort, og ogsaa under Hensyn til, hvad der er sagt af Venstres ærede Ordfører. Det er interessant at se, at der i denne Redegørelse — som jo altsaa gaar ud paa at anbefale en Tilslutning til denne Generalakt i dens Helhed — siges dette, at Folkeforbundspagten Principper er Voldgift, Sanktion og gensidig Hjælp mod Angribere; det fremhæves meget stærkt, fremhæves altsaa af Folk, der fuldt ud staar paa denne Generalakts Grund.

Saa rejstes der i denne Redegørelse et Spørgsmaal, som er strejft af flere af de foregaaende Talere, ogsaa af Udenrigsministeren, Spørgsmaalet om, hvad der er det mest værdifulde, Generalakten eller de enkelte — tosidede — Overenskomster mellem Staterne. Det har for saa vidt særlig Interesse at dvæle herved, som der under den Diskussion, der fandt Sted i Stockholm i Fjor om dette Spørgsmaal, førtes en Debat netop om dette Punkt, og den norske Politiker Hr. Castberg dør netop stillede sig paa det Standpunkt, at Generalakten er langt at foretrække.

Jeg maa med det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, der deltog i Diskussionen deroppe, være enig i, at fra et dansk Syns-